

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. A. S.**, zastoupen Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, AK Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o., se sídlem Praha 1, Karoliny Světlé 301/8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2014, č. j. 11 Af 17/2013 – 57, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

- [1] Rozhodnutím Komise pro cenné papíry ze dne 13. 12. 2005, č.j. 51/SE/35/2005/13, ve znění rozhodnutí Bankovní rady České národní banky ze dne 13. 8. 2009, č.j. 2009/2146/110, byla žalobci uložena pokuta za přestupek v celkové výši 1.700.000,- Kč. Rozhodnutí bankovní rady ČNB bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2012, č. j. 1A 10/2011 – 88, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2012, č. j. 2 Afs 36/2012 – 43, dostupným na www.nssoud.cz.
- [2] Žalobce dne 18. 4. 2012 požádal Celní úřad Praha 1 o vrácení přeplatku podle ustanovení § 155 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), který rozhodnutím ze dne 7. 6. 2012, č. j. 11809-4/2012-176100-021, výrokem č. I rozhodl o vrácení částky odpovídající výši uložené pokuty na účet žalobce a výrokem č. II vyslovil, že příslušným orgánem ve věci žádosti zaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně je Česká národní banka, které bude žádost v příslušné části postoupena k vyřízení.
- [3] K odvolání žalobce proti výroku II. žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 1. 2013 změnil výrok II rozhodnutí Celního úřadu Praha 1 tak, že „...úrok podle ustanovení § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 žadateli nepřiznává“. Podle žalovaného nárok žalobce na úrok podle ustanovení § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, vzniká pouze tehdy, pokud přeplatek, vzniklý v souvislosti se zrušením zaplacené pokuty, vznikl zaviněním správce daně. Ukladatel však v postavení správce daně není a ani nebyl, byl v postavení orgánu veřejné moci (v případě dělené správy je nutno lišit, zavinění tak jde za ukladatelem), proto nelze úrok podle názoru odvolacího orgánu podle tohoto právního ustanovení přiznat.

- [4] Městský soud v Praze zrušil rozsudkem ze dne 12. 6. 2014, č. j. 11 Af 17/2013 – 57, rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2013, č. j. 4920/2013-900000-304.7, a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Z § 192 odst. 6 zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů (*podle něhož pokuty vybírá a vymáhá příslušný celní úřad, a podle něhož příjem z pokut uložených obchodníkům s cennými papíry podle tohoto zákona je příjmem Garančního fondu, a příjem z ostatních pokut podle tohoto zákona je příjmem státního rozpočtu*), a § 2, § 155 odst.1, § 254 daňového řádu, resp. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, městský soud dovodil, že „je-li správním soudem zrušeno rozhodnutí státního orgánu o uložení pokuty, která je podle výše uvedených ustanovení zákona o podnikání na kapitálovém trhu příjmem státního rozpočtu a jiný státní orgán má zákonem nadanou povinnost dbát o to, aby pečoval o řádné zaplacení či vymáhání pokuty, pak tato odlišnost dvou orgánů státu (toho, kdo rozhodl o uložení pokuty na straně jedné, a toho, kdo sleduje faktickou úhradu uložené pokuty na straně druhé) nemůže mít za následek to, že v případě, kdy dojde ke zrušení rozhodnutí o uložení pokuty, pak stát prostřednictvím státního orgánu nehradí úroky z prodlení v případě, kdy uloženou pokutu právě z důvodu zrušení rozhodnutí vrací. Jinými slovy – pokud stát pověří jiný svůj orgán, než který svým rozhodnutím uložil pokutu k tomu, aby „spravoval“ pravomocně uloženou pokutu, nelze dospět v případě následného zrušení rozhodnutí o uložení pokuty k závěru, že nejsou splněny podmínky pro to, aby stát uhradil úrok z řádně a včas zaplacené pokuty pouze proto, že jde o různé orgány téhož státu.“ Dospěl proto k závěru, že žalovaný správní orgán nesprávně věc posoudil.

II. Návrh na odkladný účinek

- [5] Kasační stížností ze dne 1. 7. 2014 podanou spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku, se žalovaný (stěžovatel) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odůvodnil tím, že napadený rozsudek jej zavázal obecným názorem v dané věci, který mu nedává jinou možnost než vyhovět žalobci a úroky přiznat. Tyto by musel následně obtížně vymáhat po České národní bance. S poukazem na svoji argumentaci v kasační stížnosti nevidí prostor pro odstranění nezákonnosti v odvolacím řízení, nemůže tak učinit, neboť je vázán názorem soudu, proto usiluje o změnu rozsudku, tj. změnu podmínek pro konání dalšího řízení. Postup naznačený soudem vyvolává podle názoru žalovaného další konsekvence, které vedou k nehospodárnosti a zdlouhavosti navazujících řízení, kdy bude muset žalovaný, resp. stát, vymáhat přiznané úroky po České národní bance s využitím řady dalších postupů, které směřují k jejich vymožení, a to za situace, kdy má o jejich použití shora uvedené důvodné pochybnosti, zesílené právě deficitem právního posouzení soudu v jeho rozsudku a jeho přezkoumatelnosti. Tyto skutečnosti se podle žalovaného sekundárně promítnou do obtížnosti uplatnění přiznaného nároku na úrok vůči ukladateli, tj. České národní bance. Jako sporná se mu jeví otázka, zda vyčkat výsledku řízení o kasační stížnosti nebo za uvedené situace zatížit správní orgány dalšími postupy, které budou směřovat k zaplacení a následnému regresu přiznaných úroků, včetně budoucích možných změn v důsledku rozhodnutí soudu o kasační stížnosti.
- [6] Žalobce žádosti o přiznání odkladného účinku oponuje tím, že žalovaným uvedené důvody jsou zcela irelevantní, navíc žalovaný další konsekvence, jakož ani obtížnost vymáhání s využitím řady dalších postupů nespecifikuje. Z dikce odůvodnění návrhu není patrné, v čem ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je podle žalovaného nepoměrně větší újma žalovaného, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Podmínky pro přiznání odkladného účinku podle žalobce dány nejsou, neboť tento institut má být aplikován výjimečně, v zásadě na ochranu slabší strany, jíž by výkonem rozhodnutí hrozila

újma v zásadě likvidační. Žalobce považuje dokonce za sporné, zda žalovanému výkonem pravomocného rozsudku vůbec nějaká újma hrozí, tím spíše pokud by uplatnil regresní náhradu vůči povinnému subjektu České národní bance. Navrhuje, aby odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

- [7] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.
- [8] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.* Podle odst. 3 tohoto ustanovení se *přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.*
- [9] Přiznáním odkladného účinku žalobě v řízení před krajským soudem se tak prolamují účinky pravomocného správního rozhodnutí ve prospěch toho, kdo se obrany svých subjektivních veřejných práv žalobou soudu podanou dovolal. Pro případ, že je žaloba krajským soudem pravomocně zamítnuta, může být odkladný účinek takovému rozsudku přiznán v řízení o kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS).
- [10] Zákonem č. 303/2011 Sb. kterým se mění zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, došlo s účinností od 1. 1. 2012 ke změně úpravy podmínek pro přiznání odkladného účinku v § 73 s. ř. s. Na rozdíl od předchozí právní úpravy již není nutné prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu žalobce (resp. důvodnou obavu její hrozby), nýbrž stačí pouze poukázat na nepoměr mezi následkem (slovy zákona „újmou“), který by vznikl žalobci nepřiznáním odkladného účinku, a případnou újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku nesmí být současně v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
- [11] Důvodová zpráva k zákonu č. 303/2011 Sb. v bodu 38 uvádí: *„Institut odkladného účinku správní žaloby má pro faktickou úroveň ochrany veřejných subjektivních práv (tedy pro naplňování základního smyslu správního soudnictví) často klíčový význam. V situacích, kdy je žalobce vystaven hrozbě těžko napravitelné nebo kompenzovatelné újmy, může být pro žalobce rozhodnutí o jeho žádosti o přiznání odkladného účinku přednější než případné vyhovění samotné žalobě za situace, kdy je zrušené rozhodnutí již "konzumováno" a zásah do práv či zájmů hájených žalobcem neodstranitelný. Za základní problém současné právní úpravy lze označit skutečnost, že zákonodárce neponechal na uvážení soudu, kterému z konfliktních zájmů dát v konkrétním případě přednost, ani neupravil pouhá vodítka pro tuto úvahu. [...] Každé rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku musí být vždy rádne odůvodněno, proto se tato povinnost stanovuje explicitně.“* Současná úprava je tak ve vztahu k přiznání odkladného účinku příznivější než úprava předešlá.
- [12] Z právní úpravy tak plyne, že institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce - účastníka správního řízení - před okamžitým

výkonem pro něj nepříznivého správního rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Jde tedy o institut výjimečný, jehož účelem je ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. usnesení NSS ze dne 27. 1. 2012, č. j. 2 As 132/2011 – 115, všechna zde citovaná rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz, přiměřeně též usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 581/06, ze dne 11. 10. 2006, dostupné na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>).

[13] Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 6 As 61/2013-20 ze dne 2. 5. 2013 konstatoval, že „*situace, kdy bude možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy na straně žalovaného správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce.*“ Současně i v tomto rozsudku odkázal na svou dosavadní judikaturu [*že např. nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenou žalovanému (dle dřívější dikce § 73 odst. 2 s. ř. s.) v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplatit žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. září 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33 či usnesení ze dne 5. ledna 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS)*]. Zdůraznil, že návrh stěžovatele, který je správním orgánem, na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaném pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě): „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“

[14] S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení před soudem, citovaný rozsudek uzavírá, že „*nelze žalovanému správnímu orgánu upírat právo obrátit se v případě nesouhlasu s výsledky soudního přezkumu provedeného krajským soudem na Nejvyšší správní soud s kasační stížností. Podle zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 totiž zásadně platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. V témže usnesení přitom rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Nejvyšší správní soud uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.*“

[15] Judikatura Nejvyššího správního soudu rovněž vymezuje případy, kdy Nejvyšší správní soud zpravidla přiznává kasační stížnosti správního orgánu odkladný účinek („*tehdy, jestliže skutečně brozí vznik stavu právní nejistoty - tedy vydání nového správního rozhodnutí s obsahově odlišným výrokem a následně „obživnutí“ rozhodnutí původního, zrušeného krajským či městským soudem, tj. za situace, kdy soud zruší správní rozhodnutí z důvodu chybného posouzení hmotné právní otázky a zaváže svým právním názorem správní orgán, aby v novém řízení rozhodl odlišně od rozhodnutí zrušeného, např. usnesení ze dne 16. 1. 2008, č. j. 3 Ads 137/2007 - 55, ze dne 9. 4. 2008 č. j. 3 Ads 29/2008 - 35, ze dne*

20. 8. 2008, č. j. 3 Ads 84/2008 - 34, ze dne 28. 5. 2009 č. j. 3 Ads 49/2009 - 85, ze dne 5. 11. 2009, č. j. 5 As 69/2009 - 75 a ze dne 9. 2. 2011 č. j. 3 Ads 10/2011 - 71) a kdy naopak odkladný účinek nepřiznává („tehdy, jestliže důvody zrušení správního rozhodnutí soudem jsou pouze procesního rázu a správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby - po doplnění dokazování, dání účastníkovi možnosti se vyjádřit apod. - rozhodl ve věci stejně, jako to učinil ve zrušeném rozhodnutí. V takovém případě je totiž brozba existence dvou odlišných rozhodnutí v téže věci mnohem méně pravděpodobná (byť ani zde ji nelze zcela vyloučit, jelikož po odstranění procesních vad může pochopitelně správní orgán zjištěný skutkový stav vyhodnotit odlišně, např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2009 č. j. 6 Ads 87/2009 - 49, ze dne 28. 11. 2012, č. j. 3 Ads 121/2012 - 11, ze dne 3. 12. 2012 č. j. 5 As 144/2012 - 27 a ze dne 10. 1. 2013, č. j. 3 Ads 29/2008 - 35). Nicméně poukazuje o na to, že toto základní nastavení nelze uplatňovat absolutně, s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 1 Afs 67/2012 - 39.

[16] Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci proto vychází z uvedené dosavadní judikatury. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti mu tak přísluší posoudit kumulativní splnění výše uvedených zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výrazné disproportionality újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[17] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. V daném případě stěžovatel újmu, která by mu mohla vzniknout respektováním právního názoru vysloveného městským soudem, konkretizuje tak, že novým odvolacím rozhodnutím by musel žalobci úrok přiznat a následně pak tuto částku sám (resp. stát) obtížně vymáhat po ukladateli (České národní bance). K tomu obecně toliko naznačuje, že by šlo o zdlouhavé a nehospodárně navazující řízení. Stěžovatel netvrdí, že by v principu žalobce neměl nárok na úroky vůbec, ale že mu je nelze přiznat postupem, kterým se u stěžovatele domáhal, protože přeplatek vzniklý v souvislosti se zrušením zaplacené pokuty nevznikl zaviněním správce daně, protože ukladatel není a nebyl v postavení správce daně, ale je orgánem veřejné moci odlišným od správce daně. Takto popsaná intenzita zásahu o nepoměrně větší újmu, tím spíše újmu závažnou a reálnou, nesvědčí; jeví se soudu spíše jako hypotetická.

[18] V daném případě z argumentace stěžovatele lze dovodit, i když se výslovně nedovolává veřejného zájmu, že v případě přiznání úroků žalobci, spadá do následných nutných dalších postupech (uplatnění regresní náhrady) ohrožení „fiskálního zájmu státu“. Je proto nutno připomenout, že soudní judikatura takovou argumentaci odmítla, neboť podobným způsobem a s přihlédnutím ke své konkrétní věcné působnosti by totiž mohl argumentovat každý správní orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, neboť činnost všech správních orgánů směřuje k uspokojení toho či onoho veřejného zájmu, a takové tvrzení by bylo v rozporu s mimořádnou povahou institutu odkladného účinku (k tomu srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS).

[19] Přiznání úroků žalobci pak nemůže představovat „nepoměrně větší újmu“ na straně žalovaného. V daném případě na jedné straně stojí právo žalobce, který byl úspěšný se svou žalobou proti uložení sankce ukladatelem. Tato sankce byla uložena právníkem osobou nadanou podle právní úpravy výkonem státní správy na úseku dohledu nad kapitálovým trhem (§ 1 odst. 1 a 2 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance) a vybírání a vymáhání sankce je spravováno stěžovatelem. Stěžovatel konečně nárok na vrácení přeplatku odpovídajícího výši uložené sankce přiznal, a to proto, že žalobce uloženou sankci uhradil. Povinnost zaplatit

žalobci i úrok z přeplatku by nevznikla, kdyby žalobce nezaplatil uloženou sankci. Vrácení úroku z přeplatku, který byl příjmem (a při vrácení výdajem) státního rozpočtu, i v případě procesního úspěchu stěžovatele s kasační stížností, tak nemůže pro stěžovatele představovat nepoměrně větší újmu oproti újmě žalobce, neboť jde toliko o to, kdo do rozhodnutí soudu o kasační stížnosti bude případně s částkou (v případě rozhodnutí stěžovatele podle názoru vysloveného krajským soudem) disponovat. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení (tím méně pak břemeno důkazní), že by mu vznikla újma nepoměrně větší. Je třeba dbát na vyváženost práv a povinností adresátů, jimž jsou ukládány veřejnoprávní povinnosti a jejich plnění vymáháno ukládáním sankcí, a správních orgánů, jimž přísluší plnění těchto povinností vymáhat a spravovat uložené sankce. Soud proto stěžovateli nepřisvědčil, neboť by přiznáním odkladného účinku jeho kasační stížnosti znevýhodnil žalobce, který splnil povinnost zaplatit sankci, a v důsledku přiznání odkladného účinku i po zrušení rozhodnutí žalovaného, jimž mu nebyl přiznán nárok na úrok, by mu byly zadržovány peněžní prostředky, podle pravomocného rozhodnutí krajského soudu v rozporu s právem. Nemohl by tak včas zhojit ani z úroku újmu vzniklou mu zadržením finančních prostředků vynaložených na úhradu sankce, uložené bez právního podkladu. Přiznání odkladného účinku by tak nepřímou mohlo demotivovat adresáty veřejné správy plnit povinnosti jim uložené řádně a včas. Naopak výše úroků (tedy i stěžovatelem tvrzené obtížně uplatnitelné „regresní náhrady“ vůči ukladatelům) by se v případě přiznání odkladného účinku a následně případně i neúspěchu stěžovatele s kasační stížností navýšila, konečný dopad do „fiskálního zájmu státu“ by měl tak opačný efekt, než který stěžovatel v zásadě sleduje.

[20] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu